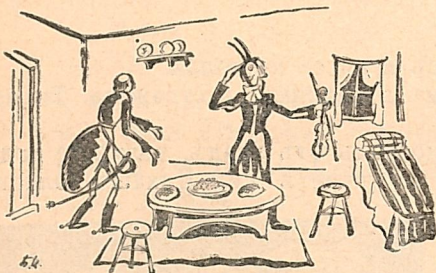

— Слушай сега, — подхвана началникътъ, — милъ си ми много. Обичамъ и цигулката ти.

Единъ день, бѣше презъ лѣтото, се изкачвахъ изъ пжтеката по единъ хълмъ. Имахъ много работа и бързахъ. По едно време нѣщо ме удари, паднахъ и изгубихъ съзнание. Не помня, колко време съмъ лежалъ така. Когато отворихъ очи, чухъ, че нѣкъде ти свирѣше съ цигулката си. Слънцето ме топлѣше, наоколо тихо шумолѣха житнитъ класове. Зарадвахъ се много, че съмъ живъ и здравъ и че пакъ ще видя мравуняка си.

Станахъ. Усѣщахъ още болки, но нѣмаше какво да се прави, — имахъ работа и трѣбваше да

вървя. Заслизахъ по пжтеката надолу и все слушахъ пѣсенята ти, която сякашъ ми шепнѣше :

— Хубавъ е животътъ, хубавъ е! Работете!

Така слизахъ надолу и, Богъ да те благослови, никога до сега не съмъ обиквалъ така живота! — каза началникътъ и поржча още една топла питка.

До късно разговаряха началникътъ и шурецътъ. Следъ полунощ гостътъ потъна въ меко, топло легло, сложи цигулката до главата си и заспа.

Навѣнъ имаше буря.

Спасъ Кралевски

ПРЕДЪ ЗИМАТА

Отлита есенята замислена,
и вѣтъръ духа отъ балкана пакъ.
Вижъ, иде зимата развихрена,
по върховетъ има вече снѣгъ.

Въздишатъ мълчаливо клонитъ,
окапватъ и последнитъ листа,
и като въ сѣнка небосклонитъ
неприветливо тегнатъ надъ свѣта.

О, иде, иде тука зимата! —
Личи отъ сребърния падащъ скрежъ,
отъ огъня, горящъ въ камината...
Пристига тя — кой може да я спре?

Ненчо Савовъ